

Arrest

nr. 115 129 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. JANSSENS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Pashtun van origine te zijn, afkomstig uit het dorp Barbar in het district Chawkay (provincie Kunar). U verklaart dat uw broer A.(...) R.(...) drie jaar geleden gedurende 1 maand gewerkt heeft in de Amerikaanse basis vlakbij uw dorp. Toen hij daar werkte zou hij bedreigd zijn door de taliban. Hij zou daarom met zijn werk gestopt zijn. Tien dagen voor het incident zou uw broer opnieuw gevraagd zijn om een herstelling te doen in de basis. Toen hij daar ongeveer 8 dagen opnieuw aan het werk was, zou er een incident hebben plaatsgevonden. U verklaart dat uw broer A.(...) R.(...) op een avond aan het kaarten was met uw neef die aan de andere kant van het veld naast uw huis woont. Toen hij 's avonds terug naar huis kwam, zou de taliban hem benaderd hebben. U verklaart dat uw broer begon te roepen en erin slaagde naar het

huis van uw neef te lopen. Uw broer zou op dat moment zijn beschoten door de taliban. Uw moeder zou gehoord hebben dat er iets aan de hand was met uw broer en zou u naar het dak hebben gestuurd met een geweer om te kijken wat er aan de hand was. U verklaart dat u een vuurgevecht hoorde in de richting van uw huis en dat u uw geweer in de lucht hield en de trekker overhaalde. Alle kogels zouden snel achter elkaar uit het geweer zijn gekomen waardoor u het niet meer onder controle kon houden en u de grond raakte. U verklaart dat andere dorpelingen die nacht ook begonnen te schieten in de lucht, omdat zij op die manier willen laten zien aan de probleemstokers dat zij thuis zijn en nog wakker en alert zijn. U verklaart dat u riep naar de andere kant van het veld om te horen of alles in orde was. Uw tante zou gereageerd hebben door te zeggen dat alles in orde was. Toen uw broer 's morgens naar huis kwam zag hij dat er bloed lag op de plaats waar de taliban de vorige nacht was geweest. Uw broer zou verteld hebben dat de talibs naar hem kwamen en dat hij dacht dat zij hem zouden vermoorden. Daarom liep hij de andere kant op. U verklaart dat u niet weet of de taliban speciaal voor uw broer gekomen was of om de Amerikaanse basis een beetje verderop aan te vallen. U verklaart dat de taliban de volgende dag uw huis heeft aangevallen. U zou op een bepaald moment geroep en geschreeuw gehoord hebben. Uw twee broers werden geslagen met de achterkant van de geweren van de taliban en werden door hen meegenomen. Uw moeder zou tegen de taliban gezegd hebben om niet in de kamer te komen omdat er daar vrouwen zijn. Zij zouden slechts één vraag hebben gesteld, met name: waar is jullie derde broer. U zou ook gehoord hebben dat zij zeiden: omwille van u is Q.(...) vermoord en zijn twee andere mujahedin gewond geraakt. Tegen uw broer zouden zij gezegd hebben dat hij een ongelovige is en dat zij daarom de jihad moesten doen tegen hen. Uw moeder zou u een boerka hebben gegeven. U verklaart dat u die nacht nog in boerka samen met de andere vrouwen naar het huis van uw neef ging en dat u daar bleef. Die ochtend zou u het nieuws hebben gekregen dat het lijk van uw broer M.(...) gevonden was. U verklaart dat u de begrafenis van uw broer niet mocht bijwonen en dat uw neef tegen uw moeder had gezegd dat hij wel een oplossing zou vinden voor u. De volgende ochtend zou een auto u hebben opgehaald.

U stelt te zijn vertrokken vanuit het huis van uw tante. U reisde op illegale wijze via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U kwam hier aan op 17 april 2013 en diende de volgende dag uw asielaanvraag in. Uw neef betaalde 12.000\$ voor uw reis en nam in ruil hiervoor al uw grond in beslag.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u geen enkel document neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. U bracht echter wel elementen aan die erop wijzen dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreffende subsidiaire bescherming.

Hoewel u het wel aannemelijk heeft gemaakt dat u afkomstig bent uit de provincie Kunar, meer bepaald het district Chawkey, zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat het zeer eigenaardig is dat u gevisieerd zou worden door de taliban. Niet alleen kunt u niet met duidelijkheid zeggen waarom de taliban precies u en uw broers viseert, daarnaast is het ook bevreemdend dat uw neef, die als eerste schoten heeft afgevuurd op de taliban, geen problemen zou hebben. U hebt enkel en alleen een vermoeden dat de taliban het op uw broer A.(...) R.(...) gemunt had omdat hij op dat moment opnieuw in de Amerikaanse basis aan het werk was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Over het werk van uw broer op deze basis kunt u echter alleen vertellen dat hij hier een muur moest herstellen en dat hij dit werk via een zekere M.(...) gekregen had (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). U legt verder geen enkel bewijs neer dat kan aantonen dat uw broer daadwerkelijk op deze basis gewerkt heeft. Ongeveer 4 jaar geleden zou uw broer ook op deze basis hebben gewerkt. Nadat hij bedreigd werd, zou hij hiermee gestopt zijn. De bedreigingen hielden hierbij ook op (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dat de taliban vier jaar later met een grote groep uw broer 's nachts zou aantreffen op de weg tussen uw huis en dat van uw neef, lijkt dan ook eerder op een toevalligheid dan op een doelbewuste keuze uw broer op dat moment aan te vallen. Dat hij er bovendien in slaagde te ontsnappen wanneer hij heel veel talibs tegenkomt op het veld en door hen wordt aangemaand te stoppen (gehoorverslag CGVS, p. 23), is eveneens eigenaardig gelet op het feit dat de taliban met veel meer waren. Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan het feit dat er 's nachts een vuurgevecht heeft plaatsgevonden tussen de taliban en u, uw neef en andere dorpelingen – quod non – dan nog hebt u niet aannemelijk gemaakt dat enkel uw familie na dit incident persoonlijk vervolgd zou worden door de taliban. Uw neef zou immers het eerste schot hebben

afgevuurd (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het lijkt dan ook logisch dat de taliban zou opmerken dat er eerst werd gevuurd vanaf het huis van uw neef en niet vanaf uw huis. Bovendien hebt u in 1 keer per ongeluk al uw kogels afgevuurd, waardoor het niet langer dan enkele tellen heeft geduurd alvorens uw kogels op waren. U hebt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat de taliban naar u op zoek is omdat er vanuit uw huis kogels werden afgevuurd (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dorpelingen uit alle omliggende huizen hebben immers hun geweren boven gehaald en ermee geschoten.

Hierbij dient er evenwel worden opgemerkt dat u in eerste instantie verklaart dat u vermoedt dat de talibs werden geraakt door de geweerschoten van andere dorpelingen (gehoorverslag CGVS, p. 23), terwijl u nadien verklaart dat u denkt dat zij zijn geraakt met het geweer van uw neef of door hun eigen geweer (gehoorverslag CGVS, p. 25). Het is verder eveneens bevreemdend dat u helemaal niet verwacht had dat de taliban zou terugkomen naar uw huis (gehoorverslag CGVS, p. 26). Aangezien uw broer de ochtend na het vuurgevecht een bloedspoor zou hebben aangetroffen op weg naar huis (gehoorverslag CGVS, p. 18), zou het logisch zijn dat u erover nadenkt dat er iemand werd geraakt die nacht en dat er daarom wel een grote kans bestond dat de taliban terug zou komen om wraak te nemen. U verklaart daarenboven dat uw broer A.(...) R.(...) de volgende ochtend terug naar huis kwam en de hele dag thuis bleef omdat hij bang was dat de taliban hem zou aanvallen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw broer met schrik thuis zou zitten en dat u zich helemaal van geen gevaar bewust zou zijn geweest. Het feit dat u bovendien die nacht helemaal niets gemerkt hebt van het moment dat uw broers uit het huis werden meegenomen door de taliban tot op het moment dat u geroep en geschreeuw hoorde en dat uw moeder tegen de taliban begon te roepen dat zij niet naar binnen mochten komen omdat er daar vrouwen waren (gehoorverslag CGVS, p. 26), doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er kan immers verwacht worden dat u kunt vertellen hoe de taliban uw broer uit het huis heeft gekregen. U verklaart dat de taliban misschien op de deur klopte en dat uw broers de deur openden, waarop de taliban naar binnen kwam. Het is dan ook eigenaardig dat zij wel uw broer uit het huis durven halen, maar dat zij na de confrontatie met uw moeder het huis niet meer durven doorzoeken om u te vinden omdat zij respect hebben voor vrouwen (gehoorverslag CGVS, p. 19, 27). Daarbij komt nog dat het zeer bevreemdend is dat zij enerzijds uw neef H.(...) met rust laten en dat zij anderzijds niet bij hem op zoek zijn gegaan naar u of uw broers. Het was immers duidelijk dat uw broer A.(...) R.(...) die nacht naar zijn huis was gelopen en niet naar uw huis. De schuilplaats bij uw neef was dan ook de meest voor de hand liggende keuze om u te verbergen. Ook deze opsomming van inconsistenties zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Voorts zijn uw verklaringen over de moord op uw broer M.(...) tegenstrijdig. Zo verklaart u aanvankelijk dat u de volgende ochtend te horen kreeg dat het lijk van uw broer gevonden was (gehoorverslag CGVS, p. 19), terwijl u nadien verklaart dat zijn lichaam de volgende dag in de namiddag werd teruggevonden (gehoorverslag CGVS, p. 28). Hieraan kan verder worden toegevoegd dat het zeer eigenaardig is dat uw neef niets gemerkt had van het feit dat uw broers werden meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 29). U kon immers wel communiceren met uw familie door gewoon te roepen naar de andere kant van het veld (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dat hij zou doen alsof hij niets gehoord had is eveneens eigenaardig, gelet op het feit dat uw neef uw broer de nacht voordien in bescherming heeft genomen, de taliban heeft beschoten en vervolgens op korte tijd heel uw reis heeft geregeld en betaald. Tot slot kan daaraan worden toegevoegd dat het zeer eigenaardig is dat u helemaal niets weet over het feit of de taliban nog is teruggekomen na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 28). U verklaart dat u hierover niet in detail hebt gesproken met uw moeder. Ook al hebt u nog maar 1 keer contact gehad met haar sinds uw aankomst in België (gehoorverslag CGVS, p. 4), dan nog kan worden verwacht dat u vraagt naar de situatie aldaar. U weet immers wel dat uw moeder overdag thuis is en dat zij 's nachts naar haar broer gaat, dat de vrouwen van uw broers terug bij hun ouders wonen en dat uw neef jullie land in beslag heeft genomen in ruil voor het geld dat hij heeft betaald voor uw reis (gehoorverslag CGVS, p. 4). Over andere veiligheidsincidenten of problemen kunt u echter niets vertellen. Bovendien zijn uw verklaringen over de omstandigheden van de moord op uw broer zeer beperkt en zijn ook uw verklaringen over de verdwijning van uw andere broer en hetgeen er nadien is gebeurd zeer beknopt. Bovenstaande elementen wijzen er nogmaals op dat uw verklaringen over het feit dat u gezocht zou worden door de taliban, niet geloofwaardig zijn.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat u momenteel gezocht zou worden door de taliban.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er kan dan ook vastgesteld worden dat u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene

situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Chawkay gelegen in de provincie Kunar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Jalalabad. U spreekt Pashtou en kunt ook Dari (gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien bent u een alleenstaande jongeman en beschikt u over voldoende aanpassingsvermogen om iets op te kunnen bouwen in Jalalabad. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Kabul of Jalalabad zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu **eveneens de veiligheidssituatie in Jalalabad** te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

Het feit dat u geen enkel document neerlegt dat uw identiteit of problemen kan staven, zorgt er eens zoveel voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”.

2.3. Verzoeker bezorgt de Raad per brief en per fax d.d. 23 oktober 2013 een “repleikmemorie” vergezeld van een taskara, twee brieven van de taliban, een brief van de burgemeester en een brief van de dorpsoudsten

De Raad merkt op dat voormeld schrijven weliswaar niet de titel “aanvullende nota” draagt, maar het document vermeldt een opsomming van de hierboven vermelde “nieuwe elementen”.

Verzoekers grieven en middelen hierin verder uiteengezet en gericht tegen de nota en de aanvullende nota met recente analyse van de veiligheidssituatie in Kabul die door de verwerende partij op 21 oktober 2013 aan de Raad werd overgemaakt, zijn geen nieuwe elementen en worden dan ook uit de debatten geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te betwijfelen of de broer van verzoeker op het ogenblik van de feiten opnieuw in de Amerikaanse basis aan het werk was. Evenwel wordt niet betwijfeld dat hij vier jaar eerder op deze basis werkte en zijn werkzaamheden beëindigde na dreigementen van de taliban. Nochtans ligt ook van deze eerdere tewerkstelling van de broer van verzoeker geen bewijs voor. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert niet waarom verzoeker op het ene punt niet geloofd wordt, maar op het andere wel.

In een eerste en enig middel aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat verzoeker zijn afkomst uit de provincie Kunar, district Chawkey aannemelijk maakt. Uit de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de gehele provincie Kunar in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verwerende partij stelt evenwel dat verzoeker in aanmerking komt voor een intern vluchtalternatief en beoordeelt de veiligheidssituatie in Jalalabad. Hieruit moet worden afgeleid dat Kabul als vestigingsalternatief wordt afgewezen. Verzoeker werd niet ter kennis gebracht dat de mogelijkheid om een intern vluchtalternatief te onderzoeken in overweging werd genomen en er werd hem evenmin de mogelijkheid geboden om tegenargumenten naar voren te brengen. Het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoet ook niet aan de vereisten van de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, aangezien alleen de veiligheidssituatie werd onderzocht. Uit het *Country of Origin Information Report* van de UK Border Agency van 15 februari 2013 en opnieuw uitgegeven op 8 mei 2013 blijkt dat Jalalabad in geen geval ‘*under effective government control*’ is.

3.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een uittreksel van de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, een uittreksel van de UNHCR *Guidelines on International Protection: “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* van 23 juli 2003 en een uittreksel van het *Country of Origin Information Report* van de UK Border Agency van 15 februari 2013 en opnieuw uitgegeven op 8 mei 2013.

Als nieuwe elementen voegt verzoeker de volgende documenten toe: zijn taskara, twee brieven van de taliban, een brief van de burgemeester van Chawkey en een brief van de dorpsoudsten.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban van plan waren een aanslag te plegen op de Amerikaanse basis, maar hun plan niet konden uitvoeren doordat zijn broer zoveel lawaai maakte (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen niet te weten of de taliban kwam om een aanslag te plegen op de basis of om zijn broer te arresteren omwille van zijn werkzaamheden op de basis in de tien dagen voor het incident (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18, 19 en 20). Tevens stelt verzoeker dat zijn broer enkele jaren voordien reeds een maand op de basis had gewerkt, maar toen moest stoppen met zijn werk omwille van bedreigingen van de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20). Niet alleen is het niet aannemelijk dat de broer van verzoeker na deze ervaring opnieuw op de basis zou gaan werken, het is ook geenszins aannemelijk dat verzoeker de werkzaamheden van zijn broer voor de Amerikaanse basis, die aldus volgens verzoeker een mogelijke aanleiding vormde voor zijn problemen, volledig onvermeld liet in zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien stelt verzoeker aan het begin van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, heeft kunnen weergeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2).

Tevens slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom hij en zijn familie persoonlijk gevisieerd werden door de taliban. Het zou immers de neef van verzoeker geweest zijn die het eerste schot heeft afgevuurd, maar hij zou geen problemen gekregen hebben met de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 24, 27 en 28). Verzoeker zelf zou bovendien per ongeluk al zijn kogels in een keer de grond in geschoten hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18). De Raad stelt overigens vast dat verzoeker ook het feit dat hij zelf met een geweer schoot onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Daarnaast stelt verzoeker eerst dat hij vermoedt dat de taliban werden neergeschoten door de geweerschoten van mensen uit het dorp (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 23). Even later stelt verzoeker daarentegen dat hij denkt dat de taliban werden neergeschoten door het geweer van zijn neef of door hun eigen geweren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 25).

Ook de verklaringen van verzoeker omtrent het verloop van de inval van de taliban in zijn huis en de ontvoering van zijn broers zijn niet aannemelijk. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat verzoeker

helemaal niet verwacht had dat de taliban naar zijn huis zouden komen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 26). Dit is immers niet verenigbaar met de verklaringen van verzoeker dat de taliban zijn broer misschien viseerden omwille van zijn werkzaamheden op de Amerikaanse basis (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18, 19 en 20). Bovendien zou zijn broer de ochtend na het vuurgevecht een bloedspoor hebben aangetroffen op zijn weg naar huis en de hele dag thuis zijn gebleven omdat hij bang was dat de taliban hem zouden aanvallen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18 en 21). Bovendien stelt verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de ontvoering van zijn broers de avond na het schietincident plaatsvond (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 22). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat de taliban drie of vier dagen later kwamen (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4). Ten slotte legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over de moord op zijn broer M.. Zo stelt hij eerst dat hij de ochtend na de ontvoering van zijn broer het nieuws vernam dat het lichaam van zijn broer gevonden was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer hem even later gevraagd wordt wanneer het lichaam van zijn broer gevonden werd, stelt verzoeker daarentegen dat dit de volgende dag in de namiddag was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 28).

3.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Overigens merkt de Raad op dat de taskara, de twee dreigbrieven, de brief van de burgemeester van Chawkey en de brief van de dorpsoudsten allen fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

3.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man, die Pashtou en een beetje Dari spreekt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 13) en over werkervaring in een tapijtenfabriek beschikt (stuk 9, vragenlijst, punt 10). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat de gronden die hij in bezit had, overgenomen werden door zijn neef en bijgevolg nog steeds in de familie aanwezig zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Gezien volgens verzoekers verklaringen zijn neven geld hebben verzameld om verzoeker het land te laten verlaten, kan worden aangenomen dat verzoeker op hun steun kan rekenen (stuk 9, vragenlijst, punt 10). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Jalalabad.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*” van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidsparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde *Country of Origin Information Report* van de UK Border Agency van 15 februari 2013 en opnieuw uitgegeven op 8 mei 2013 bespreekt de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar toont niet aan dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR *Guidelines on International Protection: “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* van 23 juli 2003 die aan zijn verzoekschrift werden toegevoegd en stelt dat hij niet ter kennis werd gebracht over de mogelijkheid om een intern vluchtalternatief te onderzoeken en hem niet de kans werd geboden hiertegen tegenargumenten naar voren te brengen, wijst de Raad er nog op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat het Commissariaat-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat.

De Raad stelt vast dat de door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 een update van de situatie in Kabul bevat. Gezien *in casu* de situatie in Jalalabad wordt beoordeeld, is deze informatie niet dienstig. Ook de UNHCR Guidelines van 17 december 2010 en de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de provincie Kunar waarnaar verzoeker verwijst zijn, gelet op het vestigingsalternatief in Jalalabad niet relevant.

3.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF